

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2006, sp. zn. 33 Odo 1495/2006, ECLI:CZ:NS:2006:33.ODO.1495.2006.1

Číslo: 68/2008

Právní věta:

Potvrdil-li odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, jímž byl zamítnut požadavek žalobce na zaplacení částky nepřevyšující 20 000 Kč s příslušenstvím oproti vydání věci, není dovolání podle § 237 odst. 2 písm. a) o. s. ř. přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.11.2006

Spisová značka: 33 Odo 1495/2006

Číslo rozhodnutí: 68

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání (přípustnost)

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce (dále též „dovolatel“) podal dovolání proti rozsudku ze dne 24. 1. 2006, jímž K r a j s k ý s o u d v Brně jako soud odvolací potvrdil ve výrocích o věci samé a o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výroky I. a II.) rozsudek ze dne 8. 2. 2005, kterým O k r e s n í s o u d v Blansku zamítl žalobu na zaplacení částky 9190 Kč s příslušenstvím, oproti povinnosti žalovaného převzít od žalobce videorekordér zn. AKAI; ve výroku o náhradě nákladů státu (výrok III.) odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil.

Dovolatel namítá, že jsou dány dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přípustnost dovolání opírá o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., prisuzuje zásadní právní význam napadeného rozhodnutí ve věci samé řešení otázky, zda soud prvního stupně může dospět k zásadnímu skutkovému zjištění na základě výpovědi znalce, která je v rozporu s jeho předcházejícím písemným vyjádřením; nesprávná skutková zjištění totiž následně vedla soud prvního stupně i k nesprávnému právnímu posouzení věci, tj. nemožnosti žalobce odstoupit od uzavřené kupní smlouvy a domáhat se vrácení zaplacené kupní ceny oproti vydání věci. Závěrem dovolatel vytkl soudu prvního stupně řadu procesních pochybení, v jejichž důsledku došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny

základních práv a svobod. Navrhl proto, aby byly rozsudky odvolacího soudu a soudu prvního stupně zrušeny a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Podle článku II bodu 3. zákona č. 59/2005 Sb., obsahujícího přechodná ustanovení k novele občanského soudního řádu provedené tímto zákonem, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 4. 2005) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. S ohledem na den, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, bylo tedy v řízení o dovolání postupováno podle občanského soudního řádu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 59/2005 Sb.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Proto se Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou, zabýval nejprve tím, zda jde o dovolání přípustné.

Přípustnost dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu ve věci samé je upravena v § 237 odst. 1 o. s. ř. Podle § 237 odst. 2 písm. a) o. s. ř. však není dovolání podle odst. 1 přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží, pokud ovšem netvoří samostatný předmět řízení.

V daném případě podle žalobce došlo v důsledku důvodného odstoupení od kupní smlouvy k jejímu zrušení a nastala situace, kdy je žalovaný povinen vrátit mu kupní cenu a převzít od něj videorekordér zn. AKAI. Jde tedy o plnění synallagmatického (vzájemného) charakteru (§ 457 obč. zák.), kdy žalobce není oprávněn domáhat se zaplacení částky odpovídající kupní ceně dříve, než sám splní svůj závazek vrátit žalovanému převzatý videorekordér nebo prokáže, že je připraven svou povinnost splnit. Částí petitu, kterou je požadováno uložení povinnosti žalovanému „převzít od žalobce videorekordér“ projevuje žalobce ochotu vydat předmět koupě žalovanému, tj. splnit svou povinnost, vyplývající z § 457 obč. zák. Pro žalobce je však rozhodující požadavek na vrácení kupní ceny žalovaným; není přitom rozhodující, v jakém pořadí jsou za sebou povinnosti řazeny, nýbrž to, že žalobce pro sebe žalobou požaduje peněžité plnění.

Jestliže odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, jímž byl zamítnut požadavek žalobce na zaplacení částky 9190 Kč s příslušenstvím oproti vydání videorekordéru, bylo dotčeným výrokem rozhodnuto o peněžitém plnění (byť podmíněném vzájemným plněním) nepřevyšujícím částku 20 000 Kč a dovolání není podle § 237 odst. 2 písm. a) o. s. ř. přípustné.

Z toho, co bylo shora uvedeno, je zřejmé, že dovolání žalobce směřuje proti rozhodnutí, proti němuž zákon tento mimořádný opravný prostředek nepřipouští. Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než je podle § 243b odst. 5, věty první, a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítnout.